

“Eğer biz doğru İslâmiyeti ve İslâmiyete lâıyk doğruluğu ve istikameti göstersek, bundan sonra onlardan fevc fevc dahil olacaklardır.”

Bediüzzaman Said Nursî

“Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-i imaniyenin kemâlâtını ef’âlimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri, elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler; belki küre-i arzın bazı kıt’aları ve devletleri de İslâmiyete dehâlet edecekler.”

Hutbe-i Şamiye, s. 30

Amma bâd: Şu fakir, garip Nursî ki, “Bid’atüz-zaman” lâkabıyla müsemâ olmaya layık iken, haberi olmadan “Bediüzzaman” ile meşhur olan biçare, tedennî-i milletten ciğeri yanmış gibi feryad ü figan ederek, “Ah, ah, ah! Vâ esefâ!” der ki:

İslâmiyetin mağz ve lübbünü terk ederek kışırına ve zahirine vakf-ı nazar ettik ve aldandık. Ve su-i fehim ve su-i edeple İslâmiyetin hak-kını ve müstehak olduğu hürmeti ifa edemedik. Ta, o da bizden nefret ederek evham ve hayalatın bulutlarıyla sarılıp tesettür eyledi... Hem de hakkı var. Zira biz israiliyyatı usulüne ve hikayatı akaidine ve mecezâtı hakaikına karıştıarak kıymetini takdir edemedik. O da ceza olarak bizi dünyada te’dib için zillet ve sefalet içinde bıraktı. Bizi kurtaracak yine onun merhemetidir.

Öyleyse, ey ihvan-ı müslimîn! Geliniz, ona tarziye vereceğiz. Elbirliğıyle dest-i sadakati uzatacağız, biat edeceğiz. Onun hablü’l-metinine sarılacağız.

Hem de bilâ-perva olarak ilân ederim: Beni geçmiş asırların efkârına karşı mübarezeyle heyecan ve şecaate getiren ve yüzer senelerden beri sevkü’l-ceyş ile kuvvet bulan hayâlât ve evhamın müdafaasına beni gayrete getiren itikadım ve yakînimdir ki: Hak neşvünema bulacaktır-eğer çendan toprakta gizlense... Ve taraftar ve mültezimleri muzaffer olacaklardır-eğer çendan zaman ve zeminin merhametsizliğinden az ve zayıf olsalar...

Sekizinci ve en
birinci mâni
ve belâ budur:
Bizle ecnebiler,
bazı zevahir-i
İslâmiyet ve bazı
mesail-i fûnun
ortasında hayal-i
bâtıl ile tevehhüm
eylediğimiz
müsademet ve
münakazattır.

Hem de itikadımdır ki: İstikbale hüküm sürecek ve her kıt'asında hâkim-i mutlak olacak, yalnız hakikat-i İslâmiyettir. Evet, saadet saray-ı istikbalde taht-nişin hakaik ve maarif yalnız İslâmiyet olacaktır. Onu fethedecek yalnız odur; emareler görünüyorlar. Zira mazi kıt'asında, vahşetâbâd sahralarında hayme-nişin taassup ve taklid; veyahut cehlistan ülkesinde menzil-nişin müzahrefat ve istibdad olanlara, şeriat-ı garrânın galebe-i mutlak ve istilâ-i tâmmına sed ve mâni olan sekiz emir, üç hakikatle zir ü zeber olmuşlardır ve oluyorlar. O mâniler ise, ecnebilerde taklit ve cehalet ve taassup ve küssislerin riyaseti; ve bizdeki mâni ise, istibdad-ı mütenevvi ve ahlâksızlık ve müşevveşiyet-i ahval ve atâleti intaç eden yeistir ki, şems-i İslâmiyetin küsufa yüz tutmasına sebep olmuşlardır.

Sekizinci ve en birinci mâni ve belâ budur: Bizle ecnebiler, bazı zevahir-i İslâmiyet ve bazı mesail-i fûnun ortasında hayal-i bâtil ile tevehhüm eylediğimiz müsademet ve münakazattır. Aferin maarifin himmet-i feyyâzânesine ve fûnunun himmet-i merdânesine ki, meyl-i taharrî-i hakikat ve muhabbet-i insaniyet ve meyl-i insaf olan hakaiki teşhiz ederek o mânilere gönderip zir ü zeber etmiş ve ediyor.

Evet, en büyük sebep ki, bizi dünya rahatından ve ecnebileri âhret saâdetinden mahrum eden, şems-i İslâmiyeti münkesif ettiren, su-i tefehhüm ile tevehhüm-ü müsademet ve muhalefettir. Feyâ lil'acep! Köle efendisine, hizmetkâr reisine ve veled pederine nasıl düşman ve muarız olabilir? Halbuki İslâmiyet fûnunun seyyidi ve mürşidi ve ulûm-u hakikiyenin reis ve pederidir. Fakat, vâ esefâ, bu su-i tefehhüm ve şu tevehhüm-ü bâtil, şimdiye kadar hükmünü icra ederek vesvesesiyle ye'si ilka edip bab-ı medeniyet ve maarifi Ekrad ve emsallerine kapattırdı. Zira bazı zevahir-i diniyeyi fûnunun bazı mesailine muarız tahayyül ederek ürktüler. Ezcümle: Küreviyyet-i arz ki, fûnunun en birinci derecesi olan coğrafyanın en birinci basamağıdır. İleride gelecek altı meseleye münafi zannettiklerinden, bu bedihî meselede mükâbere etmekten çekinmediler.

Ey benim şu kitabıma im'ân-ı nazarla nazar eden zat!

Malûmun olsun, bu kitapla istediğim hizmet budur: İslâmiyette olan tarik-i müstakîmi göstermekle ehl-i tefrit olan a'dâ-yı dinin teşkikâtını red ve yüzlerine vurmakla beraber; tarik-i müstakîmin öteki canibini ve sadık-ı ahmak ünvanına lâyük olan ehl-i ifrat ve zahirperestlerin tevehhümelerini tard ve asılsızlığını göstermek ve asıl rehber-i hakikat ve âlem-i İslâmiyetin ikbal ve istikbaline yol açan ve sırat-ı müstakîmde kemâl-i ümid-i zaferle çalışan muhakkikîn-i İslâm ve âkil siddıklara yardım etmek ve kuvvet vermektir. Elhasıl, maksadım, ol elmas kılınca saykal vurmaktır.

Eğer sual edersen: Senin bu telâşın ve ulûm-u mütearife hükmüne geçen şeylere bürhan getirmeye ne lüzum vardır? Zira telâhuk-u efkâr ve tecârübün keşfiyatıyla meydan-ı bedahete gelen mesaile bürhan getirmek, malûmu ilâm demektir.

Cevaben derim: Maatteessüf, benimle şu zamanın kıt'asında iştirak eden cümlesi, eğer çendan sureten on üçüncü asrın evlâdıdır, fakat fikir ve terakki cihetiyle kurun-u vustânın yadigârlarıdır. Güya muasırlarımız

üçüncü asrın nihayetinden on üçüncü asra kadar geçmiş olan asırların fihristesi veyahut enmûzeci veyahut melez bir kavimdirler. Hattâ bu zamanın çok bedihiyatı, onlarca mevhumat sayılır.

Muhakemat, s.7-9

Ben bu zaman ve zeminde, beşerin hayat-ı içtimaiye medresesinde ders aldım ve bildim ki: Ecnebiler, Avrupalılar terakkide istikbale uçmalarıyla beraber; bizi maddî cihette kurun-u vustâda durduran ve tevkif eden, altı tane hastalıktır. O hastalıklar da bunlardır: Birincisi: Ye'sin, ümitsizliğin içimizde hayat bulup dirilmesi.

İkincisi: Sıdkın hayat-ı içtimaiye-i siyasiyede ölmesi.

Üçüncüsü: Adâvete muhabbet.

Dördüncüsü: Ehl-i imanı birbirine bağlayan nuranî rabitaları bilmemek.

Beşincisi: Çeşit çeşit sarî hastalıklar gibi intişar eden istibdat.

Altıncısı: Menfaat-i şahsiyesine himmeti hasretmek.

Hutbe-i Şamiye, 26

Evet, meşhurdur ki: "En kat'î fazilet odur ki, düşmanları dahi o faziletin tasdikine şahadet etsin." İşte yüzer misallerinden iki misal:

Birincisi: On dokuzuncu asrın ve Amerika kıt'asının en meşhur filozofu Mister Carlyle, en yüksek sadasıyla, çekinmeyerek, filozoflara ve Hıristiyan âlimlerine neşriyatıyla bağırarak böyle diyor, eserlerinde şöyle yazmış:

"İslâmiyet gayet parlak bir ateş gibi doğdu. Sair dinleri kuru ağacın dalları gibi yuttu. Hem bu yutmak İslâmiyetin hakkı imiş. Çünkü sair dinler fakat Kur'ân'ın tasdikine mazhar olmayan kısmı-hiç hükmündedir."

Hem Mister Carlyle yine diyor:

"En evvel kulak verilecek sözlerin en lâıykı Muhammed'in (aleyhissalâtü vesselâm) sözüdür. Çünkü, hakikî söz, onun sözleridir."

Hem yine diyor ki:

"Eğer hakikat-i İslâmiyette şüphe etsen, bedihiyat ve zaruriyat-ı kat'iyede ıstibah edersin. Çünkü, en bedihî ve zarurî bir hakikat ise İslâmiyettir."

İşte bu meşhur filozof, İslâmiyet hakkında bu şahadetini, eserinde müteferrik yerde yazmış.

İkinci misal: Avrupa'nın asr-ı âhirde en meşhur bir filozofu Prens Bismarck diyor ki:

"Ben bütün kütüb-ü semaviyeyi tetkik ettim. Tahrif olmalarına binaen, beşerin saadeti için aradığım hakikî hikmeti bulamadım. Fakat Muhammed'in (aleyhissalâtü vesselâm) Kur'ân'ını umum kütüplerin fevkinde gördüm. Her kelimesinde bir hikmet buldum. Bunun gibi beşerin saadetine hizmet edecek bir eser yoktur. Böyle bir eser, beşerin sözü olamaz. Bunu Muhammed'in (aleyhissalâtü vesselâm) sözüdür diyenler, ilmin zaruriyatını inkâr etmiş olurlar. Yani, Kur'ân Allah kelâmı olduğu bedihidir."

İşte Amerika ve Avrupa'nın zekâ tarlaları Mister Carlyle ve Bismarck

"İslâmiyet gayet parlak bir ateş gibi doğdu. Sair dinleri kuru ağacın dalları gibi yuttu. Hem bu yutmak İslâmiyetin hakkı imiş. Çünkü sair dinler fakat Kur'ân'ın tasdikine mazhar olmayan kısmı-hiç hükmündedir."

*Avrupa ve
Amerika
İslâmiyetle
hamiledir;
günün birinde
bir İslâmî devlet
doğuracak. Nasıl
ki Osmanlılar
Avrupa ile hamile
olup bir Avrupa
devleti doğurdu.*

gibi böyle dâhi muhakkikleri mahsulât vermesine istinaden, ben de bütün kanaatimle derim ki:

Avrupa ve Amerika İslâmiyetle hamiledir; günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak. Nasıl ki Osmanlılar Avrupa ile hamile olup bir Avrupa devleti doğurdu.

Ey Cami-i Emevideki kardeşlerim ve yarım asır sonraki âlem-i İslâm camiindeki ihvanlarım! Acaba baştan buraya kadar olan mukaddemeler netice vermiyor mu ki, istikbalin kıt'alarında hakikî ve mânevî hâkim olacak ve beşeri dünyevî ve uhrevî saadete sevk edecek yalnız İslâmiyettir ve İslâmiyete inkişâp etmiş ve hurafattan ve tahrifattan sıyrılacak İsevilerin hakikî dinidir ki Kur'ân'a tâbi olur, ittifak eder.

Hutbe-i Şamiye, 36-37

Sâlisen: Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acip zamanda anarşilikten kurtulmak için beş esas lâzım ve zaruridir: Hürmet, merhamet, haramdan çekinmek, emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir. Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş esası kuvvetli ve kudsî bir surette tesbit ve tahkim ederek, âsâyışın temel taşını muhafaza ettiğine delil ise, bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüz bin adamı vatan ve millete zararsız birer uzv-u nâfi haline getirmesidir. Isparta ve Kastamonu vilayetleri buna şahittir. Demek Risale-i Nur'un, ekseriyet-i mutlaka eczalarına ilişenler herhalde bilerek veya bilmeyerek anarşilik hesabına vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ederler. Risale-i Nur'un, yüz otuz risalelerinin bu vatana yüz otuz büyük faydasını ve hasenesini vehham ehl-i gafletin sathî nazarlarında kusurlu tevehhüm edilen iki üç risalenin mevhum zararları çürütemez. Onları bunlarla çürüten, gayet derecede insafsız bir zâlimdir.

Amma benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurları ise, bilmecburiye, istemeyerek derim ki: Yirmi iki sene müddetinde, gurbette, haps-i münferit hükmünde, yalnız ve münzevî olarak hayat geçiren ve bu müddet zarfında ihtiyarıyla bir defa çarşıya ve mecma-ı nas büyük camilere gitmeyen ve çok tazyik ve sıkıntı verildiği halde, bütün emsali menfilere muhalif olarak istirahat için birtek defa hükûmete müracaat etmeyen ve yirmi sene zarfında hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve merak etmeyen ve tam iki sene Kastamonu'da ve yedi sene başka menfâlarında bütün yakın ve görüşen dostlarının şهادetiyle, küre-i arz yüzündeki boğuşmaları ve harpleri ve sulh olmuş ve olmamış ve daha kimler harp ettiklerini bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan ve üç sene yakınında konuşan radyoyu üç defadan başka dinlemeyen ve hayat-ı ebediyeyi imha eden ve hayat-ı dünyeviyeyi dahi elem içinde eleme, azap içinde azaba çeviren küfr-ü mutlaka karşı galibâne Risale-i Nur ile mukabele ettiğine onun ile imanlarını kurtaran yüz bin şahidin şهادetiyle ispat eden ve Kur'ândan tereşşuh eden Risale-i Nur ile ölümü yüz bin adam hakkında idam-ı ebediden terhis tezkeresine çeviren bir adama bu derece ilişmek ve meyus etmek ve onu ağlatmakla, o mâsum yüz binler kardeşlerini ağlatmaya hangi kanun var? Hangi maslahat var? Adalet namına emsalsiz bir gadir olmaz mı? Ve kanun hesabına, emsalsiz bir karınsuzluk değil mi?

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi dersiniz ki, "Sen ve bir iki risalen rejime ve usulümüze muhalif gidiyorsunuz."

Elcevap: Evvelen, bu yeni usulünüzün, münzevilerin çilehanelerine girmeye hiçbir hakkı yoktur.

Şualar, 307.

On Beşinci Mesele

Ye'cüc ve Me'cüc hâdisâtının icmali Kur'an'da olduğu gibi, rivayette bir kısım tafsilât var. Ve o tafsilât ise, Kur'an'ın muhkematından olan icmali gibi muhkem değil, belki bir derece müteşabih sayılır. Onlar tevil isterler. Belki râvilerin içtihadları karışmasıyla, tabir isterler.

Evet, لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ bunun bir tevili şudur ki: Kur'an'ın lisan-i semâvisinde "Ye'cüc" ve "Me'cüc" namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri, eski zamanda Çin-i Maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı hercümerc ettikleri gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardandır. Evet, ihtilâl-i Fransevîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılmasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşladığı fikir, bilâhare bolşevikliğe inkılâp etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette, ettikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak. Ve o şeraite muvafık insanlar ise, Çin-i Maçin'de kırk günlük bir mesafede yapılan ve Acaib-i Seb'a-i âlemden birisi bulunan Sedd-i Çinînin binasına sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir ki, Kur'an'ın mücmel haberini tefsir eden Zât-ı Ahmediye (Aleyhissalâtu Vesselâm) mucizâne ve muhakkikane haber vermiş.

Şualar, 507-508.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Her vakit ihtiyat iyidir. Zaten Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahü Anh de kerametkârane bize ihtiyatı tavsiye ediyor. Şimdi, Şark tarafında yeni bir hâdis: Bir şeyh tarafından, kendi müridleri ve halifeleri vasıtasıyla din lehinde, eskiden beri meşhur olmuş Şeyh Ahmed namında türbedâr-ı Nebevî tarafından vasiyetname-i Peygamberî (a.s.m.) namında bir eser, o havalide gezmiş, intişar etmiş. Oralarda çalışan kahraman Selâhaddin'i bir derece ihtiyata sevk edip, bütün siyasetlerin fevkinde ve siyasetlere tenezzül etmeyen Risale-i Nur cereyanı, öyle siyasete temas edebilen cereyanlarla iştiraki görünmemek için, daha ziyade ihtiyat ve tevakkufa mecbur olmuş. Bugün, beş ay, Ankara'ya bir vazifeyle gitmek için buraya geldi. Bir hafiyeye onu ta-

Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez.

*Risale-i Nur'a
ilişenler kat'iyen
bilsinler ki,
onların ilişmesi,
anarşilik hesabına,
vatan ve millete
ve asâyişe
düşmanlıktır.*

kip edip o da arkasından girdi. Ben o casusa, Selâhaddin kalktıktan sonra, dedim ki:

Risale-i Nur ve ondan tam ders alan biz şakirtleri, değil dünya siyasetlerine, belki bütün dünyaya karşı da Risale-i Nur'u âlet edemeyiz ve şimdiye kadar da etmemişiz. Biz ehl-i dünyanın dünyalarına karışmıyoruz. Bizden zarar tevehhüm etmek divaneliktir.

Evvelâ: Kur'an bizi siyasetten men etmiş, ta ki elmas gibi hakikatleri, ehl-i dünyanın nazarında cam parçalarına inmesin.

Saniyen: Şefkat, vicdan, hakikat bizi siyasetten men ediyor. Çünkü to-kata müstehak dinsiz münafıklar onda iki ise, onlarla müteallik yedi sekiz masum biçare, çoluk çocuk, zayıf, hasta, ihtiyarlar var. Belâ ve musibet gel-se, o sekiz masumlar o belaya düşecekler. Belki o iki münafık dinsiz, daha az zarar görecektir. Onun için, siyaset yoluyla, idare ve âsâyişi ihlâl tarzında, neticenin husulü de meşkûk olduğu halde girmek, Risale-i Nur'un mahiyetindeki şefkat, merhamet, hak, hakikat şakirtlerini men etmiş.

Salisen: Bu vatan, bu millet ve bu vatandaki ehl-i hükümet, ne şekilde olursa olsun, Risale-i Nur'a eşedd-i ihtiyaçla muhtaçtırlar. Değil korkmak veyahut adâvet etmek, en dinsizleri de, onun dindârâne, hakperestane düs-turlarına taraftar olmak gerektir. Meğr ki, bütün bütün millete, vatana, hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ola.

Çünkü bu millet ve vatan, hayat-ı içtimaiyesi ve siyasiyesi anarşilik-ten kurtulmak ve büyük tehlikelerden halâs olmak için, beş esas lazım ve zarurîdir.

Birincisi: Merhamet.

İkincisi: Hürmet.

Üçüncüsü: Emniyet.

Dördüncüsü: Haram ve helâl bilip haramdan çekilmek.

Beşincisi: Serseriliği bırakıp itaat etmelidir.

İşte Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyeye baktığı vakit bu beş esası temin edip, hem âsâyişin temel taşını tesbit ve temin eder. Risale-i Nur'a ilişenler kat'iyen bilsinler ki, onların ilişmesi, anarşilik hesabına, vatan ve millete ve asâyişe düşmanlıktır. İşte bunun hülâsasını o casusa söyledim. Dedim ki:

“Seni gönderenlere böyle söyle. Hem de ki: On sekiz senedir bir defa kendi istirahatı için hükümete müracaat etmeyen ve yirmi bir aydır dünyayı hercümerc eden harplerden hiçbir haber almayan ve çok mühim makamlarda çok mühim adamların dostane temaslarını istigna edip kabul etmeyen bir adama, ondan korkup, tevehhüm edip, dünyanıza karışmak ihtimaliyle evhama düşüp tarassutlarla sıkıntı vermekte hangi mana var? Hangi maslahat var? Hangi kanun var? Divaneler de bilirler ki ona ilişmek divaneliktir” dedik. O casus da kalktı gitti.

Umum kardeşlerimize, hususan erkânlara ve matbaacılara, hususan Hizb-i Nuriyenin naşirleri olan Hafız Ali, kahraman Tahiri ve Hafız Mustafa ve rüfekalarına birer birer selam ediyoruz.

Kastamonu Labikası, 186.

Medenilere galebe çalmak ikna iledir

Fahr-i Alemdir (a.s.m.) ve mesleği; herkes kendi nefsiyle mücadele, yani ahlak-ı Ahmediye (a.s.m.) ile tahallük ve sünnet-i Nebeviyye'yi ihya ve başkalarına da muhabbet ve eğer zarar etmezse nasihat etmektir. Bu ittihadın nizamnamesi sünnet-i Nebeviye ve kanunnamesi evamir ve nevahî-i şer'iyedir; ve kılınçları da berahin-i katiadır. Zîra, medenilere galebe çalmak ikna iledir, icbar ile değildir. Taharrî-i hakikat, muhabbet iledir. Husûmet ise, vahşet ve taassuba karşı idi. Hedef ve maksatları da, İla-i Kelimetullah'tır. Şeriat da, yüzde doksan dokuz ahlak, ibadet, ahiret ve fazillete aittir; yüzde bir nisbetinde siyasete mütealliktir. Onu da ulûemirlerimiz düşününler. Şimdi maksadımız, o silsile-i nûranîyi ihtizaza getirmekle, herkesi bir şevk-i hahiş-i vicdaniye ile tarîk-ı terakkide kabe-i kemalata sevk etmektir. Zîra; İla-i Kelimetullahın bu zamanda bir büyük sebebi, maddeten terakkî etmektir.

İşte, ben bu ittihadın efradındanım ve bu ittihadın tezahürüne teşebbüs edenlerdenim. Yoksa, sebep-i iftirak olan fırkalardan, partilerden değilim.

Elhasıl, Sultan Selim'e biat etmişim. Onun ittihad-ı İslâm'daki fikrini kabul ettim. Zîra, o, vilayat-ı şarkiyeyi ikaz etti; onlar da ona biat ettiler. Şimdiki Şarklılar, o zamanki Şarklılardır. Bu meselede seleflerim Şeyh Cemaleddin-i Efganî, allamelerden Mısır müftüsü merhum Muhammed Abdüh, müfrit alimlerden Ali Suavi, Hoca Tahsin ve ittihad-ı İslâmı hedef tutan Namık Kemal ve Sultan Selim'dir ki, demiş:

*"İhtilaf ü tefrika endişesi,
Küşe-i kabrimde hatta bikarar eyler beni.
İttihadken savolet-i a'dayı def'e çaremiz;
İttihad etmezse millet, dağdar eyler beni."
Yavuz Sultan Selim*

(*Tarihçe-i Hayat*, 59)

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir.

Umum Nur talebelerine Üstad Bediüzzaman'ın vefatından önce vermiş olduğu en son derstir

Aziz kardeşlerim,

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlahîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlahîyeye karışmamaktır. Bizler âsâyîşi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz. Meselâ, kendimi misal alarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım, birçok hadiselerle sabit olmuş. Meselâ, Rusya'da kumandana ayağa kalkmamak, Divan-ı Harb-i Örfide idam tehdidine karşı mahkemedeki paşaların suallerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kuman-

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlahîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlahîyeye karışmamaktır.

Evet, meselâ
seksen bir hatâsını
mahkemede
ispat ettiğim
bir müdde-i
umumînin
yanlış iddiaları
ile aleyhimizdeki
kararına karşı,
beddua dahi
etmedim. Çünkü
asıl mesele bu
zamanın cihad-ı
mânevîsidir.

danlara karşı bu tavrım, tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir müsbet hareket etmek, menfî hareket etmemek ve vazife-i İlâhiyeye karışmamak hakikati için, bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim. Cercis Aleyhisselâm gibi ve Bedir, Uhud muharebelerinde çok cefa çekenler gibi, sabır ve rıza ile karşıladım. Evet, meselâ seksen bir hatâsını mahkemede ispat ettiğim bir müdde-i umumînin yanlış iddiaları ile aleyhimizdeki kararına karşı, beddua dahi etmedim. Çünkü asıl mesele bu zamanın cihad-ı mânevîsidir. Mânevî tahrifatına karşısenedçekmektir. Bununladahilîâsâyîşebütün kuvvetimizleyardımetmektir. Evet, mesleğimizde kuvvet var. Fakat bu kuvvet, âsâyîşi muhafaza etmek içindir. وَلَا تَزِدُ وَانِزَةً وَلَا تَزِدُ وَانِزَةً وَلَا تَزِدُ وَانِزَةً (Hiçbir günahkar başkasının günahını yüklenemez. (En'am Suresi: 164.)) düsturu ile-ki "Bir cânî yüzünden onun kardeşi, hanedanı, çoluk-çocuğu mesul olamaz"-işte bunun içindir ki, bütün hayatımda bütün kuvvetimle âsâyîşi muhafazaya çalışmışım. Bu kuvvet dahile karşı değil, ancak hâricî tecavüze karşı istimal edilebilir. Mezkûr âyetin düsturuyla vazifemiz, dahildeki âsâyîşe bütün kuvvetimizle yardım etmektir. Onun içindir ki, âlem-i İslâmda âsâyîşi ihlâl edici dahilî muharebat ancak binde bir olmuştur. O da aradaki bir içtihad farkından ileri gelmiştir. Ve cihad-ı mânevîyenin en büyük şartı da vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır ki, "Bizim vazifemiz hizmettir; netice Cenab-ı Hakka âittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz."

Emirdağ Lahikası , 455

Medresetüzzehra bir kardeşlik ve medeniyet projesidir

Reis-i Cumbura ve Başvekile

Kabir kapısında ve seksen küsur yaşında, birkaç hastalıkla hasta bulunan ve ölüme kendini yakın gören bir biçare garip ihtiyar der ki:

Size iki hakikati beyan ediyorum:

Evvelâ: Sizlerin Pakistan ve Irak'la gayet muvaffakiyetkârâne ittifakını, bu millete kemâl-i samimiyetle, sürûr ve ferah ile kazanmanızı bütün ruh-u canımızla tebrik ediyoruz. Bu ittifakınızı, inşaallah 400 milyon İslâmın sulh-u umumîyesine ve selâmet-i âmmenin teminine kat'î bir mukaddeme olarak ruhumda hissettim. Ve namaz tesbihatındaki kuvvetli bir ihtar ile bunu size yazmaya mecbur kaldım.

Otuz kırk seneden beri dünyayı ve siyaseti terk ettiğim halde, şiddetli bir alâka ile bu ihtar-ı kalbînin sebebi: Elli seneden beri imanı kurtarmak için gayet kısa bir yolu bulan ve Kur'an'ın bu zamanda bir mucize-i mânevîyesi olan Risale-i Nur'un Arabistan ve Pakistan'da her yerden daha ziyade tersirâtı olduğu ve makbul olması, hattâ aldığımız habere göre, mahkemece tesbit edilen miktarın üç misli Risale-i Nur'un talebelerinin o havalide bulunmalarıdır. Bu sır için âhir hayatımda kabir kapısında bu netice-i azîmeyi görmek ve beyan etmeye ruhen mecbur oldum.

Saniyen: Irkçılık fikri, Emevîler zamanında büyük bir tehlike verdiği ve hürriyetin başında "kulüpler" suretinde büyük zararı görülmesi ve Birinci

Harb-i Umumiye yine ırkçılığın istimaliyle mübarek kardeş Arapların mücahid Türklere karşı zararı görüldüğü gibi, şimdi de uhuvvet-i İslâmiyeye karşı istimal edilebilir ve istirahat-i umumiye düşmanları gizli dinsizler, yine o ırkçılıkla büyük zarar vermeye çalıştıklarına emareler görünüyor. Halbuki, menfi hareketle başkasının zararıyla beslenmek ırkçılığın seciye-i fitrîsi olduğu halde, evvelâ başta Türk milleti dünyanın her tarafında Müslüman olduğundan onların ırkçılıkları İslâmiyetle mezc olmuş, kabil-i tefrik değil. Türk, Müslüman demektir. Hattâ Müslüman olmayan kısmı, Türklükten de çıkmışlar. Türk gibi Araplarda da Araplık ve Arap milliyeti İslâmiyetle mezc olmuş ve olmak lâzımdır. Hakikî milliyetleri İslâmiyettir. O kâfidir. İrkçılık, bütün bütün bir tehlike-i azîmdir.

Sizin bu defaki Irak ve Pakistan'la pek kıymettar ittifakınız, inşaallah bu tehlikeli ırkçılığın zararını def edecek ve dört beş milyon ırkçıların yerine, 400 milyon kardeş Müslümanları ve 800 milyon sulh ve müsalemet-i umumiyeye şiddetle muhtaç Hıristiyan ve sâir dinler sahiplerinin dostluklarını bu vatan milletine kazandırmaya tam bir vesile olacağına ruhuma kanaat geldiğinden, size beyan ediyorum.

Salisen: Altmış beş sene evvel bir vali bana bir gazete okudu. Bir dinsiz müstemlekât nâzırı Kur'ân'ı elinde tutup konferans vermiş. Demiş ki: "Bu İslâmların elinde kaldıkça, biz onlara hakikî hâkim olamayız, tahakkümü-müz altında tutamayız. Ya Kur'ân'ı sukut ettirmeliyiz veyahut Müslümanları ondan soğutmalyız."

İşte bu iki fikirle, dehşetli ifsat komitesi bu biçare fedakâr, mâsum, hamiyetkâr millete zarar vermeye çalışmışlar. Ben de, altmış beş sene evvel bu cereyana karşı, Kur'ân-ı Hakîm'den istimdat eyledim. Hakikate karşı kısa bir yol ve bir de pek büyük bir "Dârülfünun-u İslâmiye" tasavvuru ile, altmış beş senedir, âhiretimizi kurtarmak ve onun bir faydası olarak hayat-ı dünyeviyemizi de istibdad-ı mutlakdan ve dalâletin helâketinden kurtarmaya ve akvam-ı İslâmiyenin mâbeynindeki uhuvvetini inkişaf ettirmeye iki vesileyi bulduk.

Birinci vesilesi: Risale-i Nur'dur ki, uhuvvet-i imaniyenin inkişafına kuvvet-i iman ile hizmet ettiğine kat'î delil, emsalsiz bir mazlumiyet ve âcizlik hâletinde telif edilmesi ve şimdi âlem-i İslâmın ekseri yerlerinde ve Avrupa ve Amerika'ya da tesirini göstermesi ve ihtilâlcilere ve dinsiz felsefeye ve otuz seneden beri dehşetli bir surette maddiyun ve tabiiyun gibi dinsizlik fikrine karşı galebe çalması ve hiçbir mahkeme ve ehl-i vukuf dahi onları cerh edememesidir. İnşaallah bir zaman da, sizin gibi uhuvvet-i İslâmiyenin anahtarını bulan zatlar, bu mucize-i Kur'âniyenin cilvesini âlem-i İslâma işittireceksiniz.

İkinci vesilesi: Altmış beş sene evvel Câmîü'l-Ezhere gitmek istiyordum. Âlem-i İslâmın medresesidir diye, ben de o mübarek medresede bir ders almaya niyet ettim. Fakat kısmet olmadı. Cenab-ı Hak rahmetiyle bir fikir ruhuma verdi ki:

Câmîü'l-Ezher Afrika'da bir medrese-i umumiye olduğu gibi, Asya Afrika'dan ne kadar büyük ise, daha büyük bir darülfünun, bir İslâm üniver-

*Türk gibi
Araplarda da
Araplık ve
Arap milliyeti
İslâmiyetle
mezc olmuş ve
olmak lâzımdır.
Hakikî milliyetleri
İslâmiyettir.
O kâfidir.
İrkçılık, bütün
bütün bir tehlike-i
azîmdir.*

“Biz şimdi
ulûm-u an’ane
ve ulûm-u
diniyeden ziyade
garplılaşmaya
ve medeniyete
muhtacız.”

sitesi Asya’da lâzımdır. Tâ ki İslâm kavimlerini, meselâ: Arabistan, Hindistan, İran, Kafkas, Türkistan, Kürdistan’daki milletleri, menfi ırkçılık ifsat etmesin. Hakikî, müsbet ve kudsî ve umumî milliyet-i hakikiye olan İslâmiyet milliyeti ile **إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ** Kur’ân’ın bir kanun-u esasîsinin tam inkişafına mazhar olsun. Ve felsefe fûnunu ile ulûm-u diniye birbiriyle barışsın ve Avrupa medeniyeti, İslâmiyet hakaikiyle tam musalâha etsin. Ve Anadolu’daki ehl-i mektep ve ehl-i medrese birbirine yardımcı olarak ittifak etsin diye, vilâyât-ı şarkiyenin merkezinde hem Hindistan, hem Arabistan, hem İran, hem Kafkas, hem Türkistan’ın ortasında, Medresetü’z-Zehra mânâsında, Câmîü’l-Ezher üslûbunda bir darülfünun, hem mektep, hem medrese olarak bir üniversite için, tam elli beş senedir Risale-i Nur’un hakaikine çalıştığım gibi ona da çalışmışım. En evvel bunun kıymetini (Allah rahmet etsin) Sultan Reşad takdir edip yalnız binasını yapmak için 20 bin altın lira verdiği gibi, sonra ben eski Harb-i Umumîdeki esaretimden döndüğüm vakit, Ankara’da mevcut 200 meb’ustan 163 meb’usun imzası ile 150 bin lira, o zaman paranın kıymetli vaktinde, aynı o üniversite için vermeyi kabul ve imza ettiler. Mustafa Kemal de içinde idi. Demek, şimdiki para ile beş milyon liraya yakın bir tahsisat vermekle, tâ o zamanda böyle kıymetdar bir üniversitenin tesisine herşeyden ziyade ehemmiyet verdiler. Hattâ dinde çok lâkayt ve garplılaşmak ve an’anattan tecerrüd etmek taraftarı bulunan bir kısım meb’uslar dahi onu imza ettiler. Yalnız onlardan ikisi dediler ki:

“Biz şimdi ulûm-u an’ane ve ulûm-u diniyeden ziyade garplılaşmaya ve medeniyete muhtacız.”

Ben de cevaben dedim: Siz, farz-ı muhal olarak, hiçbir cihette ihtiyaç olmasa da, ekser enbiyanın Asya’da, şarkta zuhuru ve ekser hükemanın ve filozofların garpta gelmelerinin delâletiyle Asya’yı hakikî terakki ettirecek, fen ve felsefenin tesiratından ziyade hiss-i dinî olduğu halde, bu fitrî kanunu nazara almayarak garplılaşmak namıyla an’ane-i İslâmiyeyi bıraksanız ve lâdinî bir esas yapsanız dahi, dört beş büyük milletlerin merkezinde olan vilâyât-ı şarkiyede millet, vatan selâmeti için dine, İslâmiyetin hakaikine kat’iyen tarafdar olmak, size lâzım ve elzemdir. Binler misallerinden bir küçük misal size söyleyeceğim: Ben Van’da iken, hamiyetli Kürt bir talebeme dedim ki: “Türkler İslâmiyete çok hizmet etmişler. Sen onlara ne niyetle bakıyorsun?” dedim.

Dedi: “Ben Müslüman bir Türkü, fâsık bir kardeşime tercih ediyorum. Belki babamdan ziyade ona alâkadarım. Çünkü tam imana hizmet ediyorlar.”

Bir zaman geçti, (Allah rahmet etsin) o talebem, ben esarete iken, İstanbul’da mektebe girmiş. Esareten geldikten sonra gördüm. Bazı ırkçı muallimlerden aldığı aksülâmel ile o da Kürtçülük damarıyla başka bir mesleğe girmiş. Bana dedi: “Ben şimdi gayet fâsık, hattâ dinsiz de olsa bir Kürdü salih bir Türke tercih ediyorum.” Sonra ben onu birkaç sohbetle kurtardım. Tam kanaati geldi ki, Türkler bu millet-i İslâmiyenin kahraman bir ordusudur.

Ey sual soran meb’uslar! Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona

yakın İranlı ve Hintliler var. Yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van'daki medreseden aldığı ders-i dinî mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırktaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmiyeyi tanımayan, sırf ulûm-u felsefeyi okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum.

İşte bu cevabımdan sonra, an'ane aleyhinde ve her cihetle garplılaştırmak fikrini taşıyanlar, kalktılar, imza ettiler. İsimlerini söylemeyeceğim. Allah kusurlarını affetsin; şimdi vefat etmişler.

Rabian: Mâdem Reiscumhur gayet mühim mesâil-i siyasiye içinde Şark Üniversitesini en ehemmiyetli bir mesele yapıp hattâ harika bir tarzda altmış milyon liranın o üniversiteye sarfı için bir kanun çıkarmak derecesinde fevkalâde bir hizmetle medresenin medâr-ı iftiharî ve kendisine büyük bir şeref verdiren bu medrese-i İslâmiyeye, eski hocalık hissiyatıyla başlaması, bütün şark hocalarını minnettar etmiş. Ve şimdi orta şarkta sulh-u umumînin temel taşı ve birinci kalesi olan bu üniversiteyi yine mesâil-i azîme-yi siyasiye içinde yeniden nazara alması, elbette bu vatan, bu devlete, bu millete bu azîm, faydalı hizmeti netice verecek. Ulûm-u diniye o üniversitede esas olacak. Çünkü harîçteki kuvvet tahribatı mânevîdir, imansızlıklardır. O mânevî tahribata karşı atom bombası, ancak mânevî cihetinde mânevîyattan kuvvet alıp o tahribatı durdurabilir.

Mâdem elli beş sene bu meseleye bütün hayatını sarf etmiş ve bütün dekaikiyle ve neticeleriyle tetkik etmiş bir adamın bu meselede reyini almak ve fikrini sormak lâzım gelirken, Amerika'da, Avrupa'da bu meseleye dair istişareye kendinizi mecbur bildiğinizden, elbette benim de bu meselede söz söylemeye hakkım var. Hamiyetkâr olan bütün bir millet namına sizden bekliyoruz.

Emirdağ Lahikası, 437- 440

Bundan maada bizim üç düşmanımız var. Bizi mahv ediyor.

Birincisi: Fakr. Yalnız burada kırk bin hammal buna canlı delillerdir.

İkincisi: Cehl. Bu kırk binde kırk nefer, mürebbi-i efkarı olan gazeteyi bu zaman-ı terakkide okuyamamasıyla müsbittir. Üçüncüsü: Keşmekeştir. Şimdi dört yüz bin cesur muharib bir kuvve-i cesimeye malik olduğumuz halde ihtilaf-ı dahiliden dolayı mahv oluyor. Şimdi bize üç elmas kılınc lazımdır. Ta ki üç cevherimiz muhafaza ve üç düşmanımızı da mahv etsin.

Birincisi: İttihad-ı milli. İkincisi: Sa'yı insani. Üçüncüsü: Muhabbet-i millidir ki, bu ittihadla o kuvve-i cesimeyi hükümetin eline vermekle harice sarf ettiğinden kendimizi müstehak-ı adalet ve ona bedel hükümetten adalet müterakim hukukumuzu isteyeceğiz.

Altıyüz seneden beri bayrak-ı tevhidi umum aleme karşı ilan eden ve istibdada şiddet-i itaat ve terk-i adet-i milliyeye ile ihtiyarlanan bizim şanlı Türk pederlerimize kuvvet ve cesaretimizi peşkeş ve hediye edelim. Ona

*İşte bu
cevabından sonra,
an'ane aleyhinde
ve her cihetle
garplılaştırmak
fikrini taşıyanlar,
kalktılar, imza
ettiler. İsimlerini
söylemeyeceğim.
Allah kusurlarını
affetsin; şimdi
vefat etmişler.*

İttifakta kuvvet
var. İttihadda
hayat var.
Uhavvette saadet
var. İtaat-ı
hükümette
selamet var.
Hablü'l-metin-i
ittihada ve şerit-i
muhabbete
sarılmak
zaruridir.

bedel, onların akli ve marifetinden istifade edeceğiz. Ve asaletimizi de göstereceğiz.

Mahasıl: Türkler bizim aklımız, biz de onların kuvveti. Mecmuumuz bir iyi insan oluruz. Hod-serane yapmayacağız. Bu azmimizle başka unsurlara ders-i ibret vereceğiz. İyi evlad böyle olur.

Hem de istibdat zamanında bir batman itaat etmiş isek, şimdi bin batman itaat ve ittihad farzdır. Zira şimdi sırf menfaati göreceğiz. Çünkü hükümet-i meşruta, hakiki hükümet-i meşruadır.

Elhasıl: İttifakta kuvvet var. İttihadda hayat var. Uhavvette saadet var. İtaat-ı hükümette selamet var. Hablü'l-metin-i ittihada ve şerit-i muhabbete sarılmak zaruridir.

İçtimai Reçeteler, 256

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hem geçmiş, hem gelecek, hem maddî, hem mânevi bayramlarınızı ve mübarek gecelerinizi bütün ruh u canımla tebrik ve ettiğiniz ibadet ve duaların makbuliyetini rahmet-i İlähiyeden bütün ruh u canımızla niyaz edip, isteyip, o mübarek dualara âmin deriz. **Saniyen:** Hem çok defa mânevî, hem çok cihetlerden ehemmiyetli iki suallerine mahrem cevap vermeye mecbur oldum. **Birinci Sualleri:** Niçin eskiden Hürriyetin başında siyasetle hararetle meşgul oluyordun, bu kırk seneye yakındır ki bütün bütün terk ettin? **Elcevap:** Siyaset-i beşeriyenin en esaslı bir kanun-u esasîsi olan, "Selâmet-i millet için fertler feda edilir. Cemaatin selâmeti için eşhas kurban edilir. Vatan için herşey feda edilir" diye, bütün nev-i beşerdeki şimdiye kadar dehşetli cinayetler bu kanunun su-i istimalinden neşet ettiğini kat'iyen bildim. Bu kanun-u esasî-yi beşeriye, bir hadd-i muayenesi olmadığı için çok su-i istimale yol açmış. İki Harb-i Umumî, bu gaddar kanun-u esasînin su-i istimalinden çıkıp bin sene beşerin terakkiyatını zîr ü zeber ettiği gibi, on câni yüzünden doksan mâsumun mahvına fetva verdi. Bir menfaat-i umumî perdesi altında şahsî garazlar, bir câni yüzünden bir kasabayı harap etti. Risale-i Nur bu hakikati bazı mecmua ve müdafaatta ispat ettiği için onlara havale ediyorum. İşte, beşeriyet siyasetlerinin bu gaddar kanun-u esasîsine karşı, Arş-ı Âzamdan gelen Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyandaki bu gelen kanun-u esasîyi buldum. O kanunu da şu âyet ifade ediyor:

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ 1

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا 2

1. Hiçbir günahkar başkasının günahını yüklenmez. (En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7.)

2. Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir. (Maide Suresi :32.)

Emirdağ Lahikası, 333

Adalet-i mahzâ ile adalet-i izafiye'nin izahı şudur ki

1. *مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا* ayetin mânâ-ı işaretisiyle, bir mâsumun hakkı, bütün halk için dahi iptal edilmez. Bir fert dahi, umumun selâmeti için feda edilmez. Cenâb-ı Hakkın nazar-ı merhametinde hak haktır, küçüğüne büyüğüne bakılmaz. Küçük, büyük için iptal edilmez. Bir cemaatin selâmeti için, bir ferdin rızası bulunmadan, hayatı ve hakkı feda edilmez. Hamiyet namına, rızasıyla olsa, o başka meseledir.

Adalet-i izafiye ise, küllün selâmeti için cüz'ü feda eder. Cemaat için, ferdin hakkını nazara almaz. Ehvenüşşer diye bir nevi adalet-i izafiye yapılmaya çalışır. Fakat adalet-i mahzâ kabil-i tatbik ise, adalet-i izafiye gidilmez. Gidilse zulümdür.

İşte, İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, adalet-i mahzâyı Şeyheyn zamanındaki gibi kabil-i tatbiktir deyip, hilâfet-i İslâmiyeyi o esas üzerine bina ediyordu. Mukabilleri ve muarızları ise, "Kabil-i tatbik değil; çok müşkülâtı var" diye, adalet-i izafiye üzerine içtihad etmişler.

Tarihin gösterdiği sair esbab ise, hakikî sebep değil, bahanelerdir.

Eğer desen: "Hilâfet-i İslâmiye noktasında İmam-ı Ali'nin fevkalâde iktidarı, harikulâde zekâsı ve yüksek liyakatiyle beraber, seleflerine nisbeten muvaffakiyetsizliği nedendir?"

Elcevap: O mübarek zat, siyaset ve saltanattan ziyade, daha çok mühim başka vazifelere lâyıktı. Eğer tam muvaffakiyet-i siyasiye ve tamam saltanat olsaydı, Şâh-ı Velâyet ünvan-ı mânidârını bihakkın kazanamayacaktı. Halbuki, zâhirî ve siyasî hilâfetin pek çok fevkinde mânevî bir saltanat kazandı ve üstad-ı küll hükmüne geçti, hattâ kıyamete kadar saltanat-ı mânevîsi bâki kaldı.

1. "Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir." Mâide Süresi, 5:32.

Mektubat, s.57

Suâl: "İstibdat nedir; meşrûtiyet nedir?"

Cevap: İstibdat tahakkümdür, muâmele-i keyfiyedir, kuvvete istinad ile cebirdir, rey-i vâhiddir, sû-i istimâlâta gâyet müsâit bir zemindir, zulmün temelidir, insâniyetin mâhisidir. Sefâlet derelerinin esfel-i sâfilinine insanı tekerlendiren ve âlem-i İslâmiyeti zillet ve sefâlete düşürttüren ve aġrâz ve husûmeti uyandıran ve İslâmiyeti zehirlendiren, hattâ herşeye sirâyet ile zehrini atan, o derece ihtilâfâtı beyne'l-İslâm ikâ edip, Mûtezile, Cebriye, Mürcie gibi dalâlet fırkalarını tevliid eden, istibdattır. Evet, taklidin pederi ve istibdâd-ı siyâsinin veledi olan istibdâd-ı ilmîdir ki, Cebriye, Râfiziye, Mûtezile gibi İslâmiyeti müşevveş eden fırkaları tevliid etmiştir.

Suâl: "İstibdat bu derece bir semm-i katil olduğunu bilmezdik. Lehü'l-hamd, parçalandı. Onu esâsiyle tedâvi edecek olan tiryâk-ı meşrûtiyeti bize târif et."

Cevap: Bâzı memurların ef'ali, adem-i ülfetten dolayı size yan-

Adalet-i izafiye ise, küllün selâmeti için cüz'ü feda eder. Cemaat için, ferdin hakkını nazara almaz. Ehvenüşşer diye bir nevi adalet-i izafiye yapılmaya çalışır.

Risale-i Nur, bu
mübarek vatanın
mânevî bir
halâskârı olmak
cihetiyle; şimdi iki
dehşetli mânevî
belâyı defetmek
için matbuat
Âlemi ile tezahüre
başlamak, ders
vermek zamanı
geldi veya
gelecek gibidir
zannederim.

lış ders gösterdiği ve şiddetten neş'et eden müşevveşiyetle hâl-i ha-
zırdan fehmettiğiniz meşrûtiyeti tefsir etmeyeceğim. Belki hükü-
metin hedef-i maksadı olan meşrûtiyet-i meşrûâyı beyân edeceğim.
İşte, meşrûtiyet **وَأْمُرُهُمْ فِي الْأَمْرِ** وَاْمُرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ ayet-i kerimelerinin
tecellisidir ve meşveret-i şer'iyedir. O vücud-u nûrânînin kuvvete bedel, ha-
yatı haktır, kalbi mârifettir, lisânı muhabbettir, aklı kânundur, şahıs değildir.
Evet, meşrûtiyet hâkimiyet-i millettir; siz dahi hâkim oldunuz. Umum
akvâmın sebep-i saadettir; siz de saadete gideceksiniz. Bütün eşvâk ve
hissiyât-ı âliyei uyandırır; uyku bes, siz de uyanınız. İnsanı hayvanlık-
tan kurtarır; siz de tam insan olunuz. İslâmiyetin bahtını, Asya'nın tâliini
açacaktır. Size müjde. Bizim devleti ömr-ü ebedîye mazhar eder. Mille-
tin bekâsıyla ibkâ edecek; siz daha me'yus olmayınız. Bir ince tel gibi her
tarafa hevâ ve hevesin tehyîci ile çevrilmeye müstaid olan rey-i vâhid-i
istibdâdı lâyetezelzel bir demir direk gibi, lâyetefellel bir elmas kılıç gibi
olan efkâr-ı âmmeye tebdil eder; siz de, sefine-i Nuh gibi emniyet ediniz.
Herkesi bir padişah hükmüne getiriyor; siz de hürriyetperverlikle padişah
olmaya gayret ediniz. Esâs-ı insâniyet olan cüz'-ü ihtiyârı temin eder, âzâd
eder; siz de câmid olmaya râzı olmayınız. Üç yüz milyondan ziyâde ehl-i
İslâmı bir aşîret gibi birbirine rapteder; siz de o râbitayı muhâfaza ediniz.
Zirâ meşveret perdeyi attı; milliyet göründü, harekete geldi. Milliyet için-
de İslâmiyet ışıklandı, ihtizâza geldi. Zirâ, milliyetimizin rûhu İslâmiyettir;
hakiki ve nisbî ve izâfiden mürekkeptir. Başka millete benzemiyoruz.

Münazarat, s. 24

İstibdada cumhuriyet demek

Ve sizi iğfal eden ve adliyei şaşırta ve hükümeti bizimle vatana ve mil-
lete zararlı bir surette meşgul eyleyen muarızlarımız olan zındıklar ve mü-
nafıklar, istibdad-ı mutlaka "cumhuriyet" nâmı vermekle, irtidad-ı mutlaka
rejim altına almakla, sefahet-i mutlaka "medeniyet" ismi vermekle, cebr-i
keyfi-i küfriye "kanun" ismini takmakla hem sizi iğfal, hem hükümeti işgal,
hem bizi perişan ederek, hâkimiyet-i İslâmiyeye ve millete ve vatana ecnebi
hesabına darbeler vuruyorlar.

Şualar, s. 256.

Risale-i Nur'un bu vatan ve millete kazandırdığı büyük ve çok mukad-
des iki neticeyi beyan etmesi, filhakika aynen bu iki neticenin tezahürü bu
memlekette ve Âlem-i İslâm'da görülmüş olması dolayısıyla bu mektup çok
ehemmiyetlidir.

Risale-i Nur, bu mübarek vatanın mânevî bir halâskârı olmak cihetiyle;
şimdi iki dehşetli mânevî belâyı defetmek için matbuat Âlemi ile tezahüre
başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannederim.

O dehşetli belâdan birisi: Hıristiyan dinini mağlûp eden ve anarşili-
ği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı bu vatana mânevî
istilâsına karşı Risale-i Nur bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî

vazifesini görebilir.

İkincisi: Âlem-i İslâm'ın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ithamlarını izale etmek için matbuat lisaniyle konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın halini bilmiyorum, fakat Avrupa'da istilâkârane hükmeden ve edyân-ı semâviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kal'a olduğu gibi, Âlem-i İslâm'ın ve Asya kıtasının hâl-i hazırdaki itiraz ve ithamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mu'cize-i Kur'âniyedir.

Bu memleketin vatanperver siyasileri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tabâderek resmen neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belâya karşı siper olsun.

Acaba bu yirmi sene zarfında imân-ı tahkikiyi pek kuvvetli bir surette bu vatanı neşreden Risale-i Nur olmasaydı; bu dehşetli asırda, acip inkılâp ve infilâklarda bu mübarek vatan, Kur'an'ını ve imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi?

Said Nursi

Mektubat, 467.

İkinci hakikat: Emniyeti ihlâl vehmiyle bize ihanet etmek ve teveccüh-ü âmmeyi kırmak kastıyla tahkirkârâne, aldanmış mahdud adamların bed muamelelerine mukabil, hadsiz ehl-i hakikatin ve nesl-i âtinin takdirkârâne alkışlamaları var diye ihtar edildi.

Evet, komünist perdesi altında anarşistliğin emniyet-i umumiyeyi bozmaya dehşetli çalışmasına karşı, Risale-i Nur ve şakirtleri, iman-ı tahkikî kuvvetiyle bu vatanın her tarafında o müthiş ifsadı durduruyor ve kırıyor, emniyeti ve âsâyişi temine çalışıyor ki, pek çok bir kesrette ve memleketin her tarafında bulunan Nur talebelerinden, bu yirmi senede alâkadar üç dört mahkeme ve on vilâyetin zabıtalrı, emniyeti ihlâlê dair bir vukuatlarını bulmamış ve kaydetmemiş. Ve üç vilâyetin insafılı bir kısım zabıtalrı demişler: "Nur talebeleri mânevî bir zabıtaadır. Âsâyişi muhafazada bize yardım ediyorlar. İman-ı tahkikî ile, Nuru okuyan her adamın kafasında bir yasakçıyı bırakıyorlar, emniyeti temine çalışıyorlar."

Bunun bir numunesi Denizli Hapishanesidir. Oraya Nurlar ve mahpuslar için yazılan Meyve Risalesi girmesiyle, üç dört ay zarfında iki yüzden ziyade o mahpuslar öyle fevkalâde itaatli, dindarâne bir salâh-ı hal aldılar ki, üç dört adamı öldüren bir adam, tahta bitlerini öldürmekten çekiniyordu. Tam merhametli, zararsız, vatana nâfi bir uzuv olmaya başladı. Hattâ resmî memurlar bu hale hayretle ve takdirle bakıyorlardı. Hem daha hüküm almadan bir kısım gençler dediler: "Nurcular hapiste kalsalar, biz kendimizi mahkûm ettireceğiz ve ceza almaya çalışacağız, tâ onlardan ders alıp onlar gibi olacağız, onların dersiyile kendimizi ıslah edeceğiz."

İşte bu mahiyette bulunan Nur talebelerini emniyeti ihlâl ile itham edenler, herhalde ve gayet fena bir surette aldanmış veya aldatılmış veya bilerek veya bilmeyerek anarşistlik hesabına hükümeti iğfal edip bizleri ezi-

"Nur talebeleri mânevî bir zabıtaadır. Âsâyişi muhafazada bize yardım ediyorlar. İman-ı tahkikî ile, Nuru okuyan her adamın kafasında bir yasakçıyı bırakıyorlar, emniyeti temine çalışıyorlar."

"Madem ölüm
öldürülmüyor ve
kabir kapanmıyor
ve dünya
misafirhanesinde
yolcular gayet
sürat ve telâşla,
kafile kafile
arkasında toprak
arkasına girip
kayboluyorlar;
elbette pek
yakında
birbirimizden
ayrılacağız."

yetlerle ezmeye çalışıyorlar. Biz bunlara karşı deriz:

"Madem ölüm öldürülmüyor ve kabir kapanmıyor ve dünya misafirhanesinde yolcular gayet sürat ve telâşla, kafile kafile arkasında toprak arkasına girip kayboluyorlar; elbette pek yakında birbirimizden ayrılacağız. Siz zulmünüzün cezasını dehşetli bir surette göreceksiniz. Hiç olmazsa mazlum ehl-i iman hakkında terhis tezkeresi olan ölümün, idam-ı ebedî darağacına çıkacaksınız. Sizin dünyada tevehhüm-ü ebediyetle aldığınız fâni zevkler bâki ve elim elemelere dönecek."

Maatteessüf gizli münafık düşmanlarımız, bu dindar milletin yüzer milyon velî makamında olan şehidlerinin, kahraman gazilerinin kanıyla ve kılıcıyla kazanılan ve muhafaza edilen hakikat-i İslâmiyete bazan tarikat namını takıp ve o güneşin tek bir şuaı olan tarikat meşrebini o güneşin aynı gösterip, hükümetin bazı dikkatsiz memurlarını aldatıp, hakikat-i Kur'âniyeye ve hakaik-i imaniyeye tesirli bir surette çalışan Nur talebelerine "tarikatchi" ve "siyasî cemiyetchi" namını vererek aleyhimize sevk etmek istiyorlar. Biz, hem onlara, hem onları aleyhimizde dinleyenlere, Denizli mahkeme-i âdilesinde dediğimiz gibi deriz: "Yüzer milyon başların feda oldukları bir kudsî hakikate başımız dahi feda olsun. Dünyayı başımıza ateş yapsanız, hakikat-i Kur'âniyeye feda olan başlar, zındıkaya teslim-i silâh etmeyecek ve vazife-i kudsiyesinden vazgeçmeyecekler inşaallah!"

Lem'alar, 260.

Üçüncü mesele: Şimdi küfr-ü mutlak, öyle cehennem-i mânevî neşrine çalışıyor ki, kâinatta hiçbir kâfir ona yanaşmamak lâzım geliyor. Kur'an'ın "rahmeten lil'âlemîn" olduğunun bir sırrı budur ki: Nasıl Müslümanlara rahmettir; âhirete iman, Allah'a iman ihtimalini vermesiyle de, bütün dinsizlere ve bütün âleme ve nev-i beşere rahmet olmasına bir nükte, bir işaretir ki, o mânevî cehennemden dünyada da onları bir derece kurtarmış. Halbuki şimdi fen ve felsefenin dalâlet kısmı, yani Kur'an'la barışmayan, yoldan çıkmış, Kur'an'a muhalefet eden kısmı, küfr-ü mutlakı komünistler tarzında neşre başladılar. Komünistlik perdesinde anarşistliği netice verecek bir surette münafıklar, zındıklar vasıtasıyla ve bazı müfrit dinsiz siyasetçiler vasıtasıyla neşir ile aşılınmaya başlandığı için, şimdiki hayat, dinsiz olarak kabil değildir, yaşamaz. "Dinsiz bir millet yaşamaz" hükmü bu noktaya işarettir. Küfr-ü mutlak olduğu zaman, hakikat-i halde yaşanmaz. Onun için, Kur'an-ı Hakîm, bu asırda bir mucize-i mâneviyesi olarak Risale-i Nur şakirtlerine bu dersi vermiş ki, küfr-ü mutlaka, anarşistliğe karşı sed çeksin. Hem çekmiş. Evet Çin'i, hem yarı Avrupayı ve Balkanları istilâ eden bu cereyana karşı bizi muhafaza eden Kur'an-ı Hakîmin bu dersidir ki, o hücumaya karşı sed çekmiş, bu suretle o tehlikeye karşı çare bulmuştur.

Demek bir Müslüman mümkün değil, başka bir dine girip, ya Hıristiyan ve Yahudi, hususan bolşevik gibi olmak... Çünkü, bir İsevi, Müslüman olsa, İsa Aleyhisselâmı daha ziyade sever. Bir Müsevî, Müslüman olsa, Mûsâ Aleyhisselâmı daha ziyade sever. Fakat bir Müslüman, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmin zincirinden çıkarsa, dinini bıraksa, daha hiçbir dine

girmez, anarşist olur; ruhunda kemâlâta medar hiçbir hâlet kalmaz. Vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir olur.

Onun için, Cenab-ı Hakka şükür, Kur'an-ı Hakîmin işârât-ı gaybiyesi ile, kahraman Türk ve Arap milletleri içinde lisan-ı Türkî ve Arabî ile bu asrı kurtaracak bir mucize-i Kur'âniyenin Risale-i Nur namıyla bir dersi intişara başlamış. Ve on altı sene evvel 600 bin adamın imanını kurtardığı gibi, şimdi milyonlardan geçtiği sabit olmuş.

Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur'an'ın kanun-u esasilerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.

Madem bu zamanda küfr-ü mutlak Kur'an'a karşı çıkıyor. Küfr-ü mutlakta Cehennemden ziyade dünyada da daha büyük bir cehennem var. Çünkü, ölüm madem öldürülüyor. Hergün beşerde otuz bin cenaze ölümün devamına şahadet ediyor. Bu ölüm küfr-ü mutlakla düşenlere, yahut taraftar olanlara, hem şahsın idam-ı ebedisi ve bütün geçmiş, gelecek akrabalarının da idam-ı ebedisi olarak düşündüğü için, Cehennemden on defa daha fazla dehşetli cehennem azâbı çeker. Demek o cehennem azâbını küfr-ü mutlakla kalbinde duyuyor. Çünkü, herbir insan akrabasının saadetiyle mesut, azabıyla muazzep olduğu gibi Allah'ı inkâr edenlerin itikadlarınca bütün o saadetleri mahvoluyor, yerine azaplar geliyor. İşte bu zamanda, bu dünyada bu mânevî cehennemi insanların kalbinden izale eden tek bir çaresi var. O da Kur'an-ı Hakîmdir. Ve bu zamanın fehmine göre onun bir mucize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur eczalarıdır.

Emirdağ Lahikası, 457.

Dünyevîler dediler:

“Neden geldin geleli siyasete karışmıyorsun?”

Dedim: **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ**

“Evet, İstanbul siyaseti, İspanyol hastalığı gibi bir hastalıktır. Fikri hezeyanlaştırır. Biz müteharrik-i bizzat değiliz, bilvasıta müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammane tahribimizde eser-i telkini icra ederiz.

“Madem ki menba Avrupa'dadır. Gelen cereyan ya menfi veya müspettir. Menfiye kapılan harf gibi: **دَلَّ عَلَى مَنَقَى فِي تَقْبِهِ** yahut **لَا يَدُلُّ عَلَى مَنَقَى فِي تَقْبِهِ** tarif edilir. Demek bütün harekâtı, bizzat hariç hesabına geçer. Çünkü iradesi hükümsüzdür. Hulûs-u niyeti fayda vermez. Bahusus, menfi iki cihet-i zaafı hariç cereyanın kuvvetine bir âlet-i laya'kıl olur.

“Diğer müspet cereyan ise ki, dahilden muvafık şeklini giyer. İsim gibi **دَلَّ عَلَى مَنَقَى فِي تَقْبِهِ** dir. Hareketi kendinedir. Tebai haricedir. Lâzım-ı mezhep, mezhep olmadığından, belki muahez değil. Bahusus iki cihetle kuvveti, hariç cereyanın müspet ve zaafına inzımam etse, harici kendine âlet-i lâyeş'ur edebilir.”

Sünubat, s. 64-66.

Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur'an'ın kanun-u esasilerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.